

ตามฝัน..

วันฟ้าใส

เรื่อง : ตามฝัน วันฟ้าใส

โดย : โรจน์ศิลา

วางจำหน่าย : มิถุนายน 2568

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และฉบับที่ 2 (ฉบับเพิ่มเติม)

ห้ามคัดลอก ตัดแปลง หรือเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของเนื้อหาโดยไม่ได้รับอนุญาต

การละเมิดลิขสิทธิ์ ถือเป็นความผิดทางกฎหมาย

คำเตือน

นิยายเรื่องสั้นนี้แต่งขึ้นโดยจินตนาการของผู้เขียน ไม่ได้อ้างอิงถึงบุคคลใด

เนื้อหาที่บรรยายเป็นการสมมุติขึ้นทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นบทสนทนา ตัวละคร หรือชื่อต่างๆ

ทั้งนี้ตัวละครอาจมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งผู้เขียนไม่ได้มีเจตนาให้ลอกเลียนแบบ เป็นการแต่งขึ้น เพื่อเพิ่มอรรถรสในการอ่านเท่านั้น โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน ผู้อ่านควรมีอายุ

13 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป

ตอนที่ 1: วันพระและความฝันแรกของฟ้าใส

เสียงนาฬิกาปลุกดังแว่วเบา ๆ ก่อนที่มือเรียวเล็กของเด็กสาววัยยี่สิบจะเอื้อมมากดปิด ม่านหน้าต่างบางไผ่เบา ๆ ตามแรงลมเข้าจากภูเขา ความเย็นฉ่ำของอากาศปลายฝน ต้นหนาวยามรุ่งสางทำให้ฟ้าใสต้องดึงผ้าห่มขึ้นมาแนบคออีกครั้ง แต่เพียงเสี้ยววินาทีนั้นเอง ภาพในฝันเมื่อคืนก็ผุดขึ้นมาในหัวราวกับฉากภาพยนตร์ที่ฉายซ้ำซ้อน

—มีรถกระบะคันหนึ่ง เสียงเบรกกะลัดลั่น เด็กชายคนหนึ่งร้องไห้ มือของใครบางคนยื่นมาดึงเขาไว้ได้ทัน ก่อนภาพจะมีดับลงไป—

ฟ้าใสลืมตาโผล่ หัวใจเต้นแรง ไม่ใช่เพราะกลัว แต่เป็นเพราะมันคือ

“วันพระ” และความฝันนั้น... ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ

ทุกวันพระ ฟ้าใสมักจะฝันเห็นเหตุการณ์บางอย่างล่องหน้า บางครั้งเป็นเรื่องใกล้ตัว บางครั้งเป็นเรื่องของคนแปลกหน้า แต่ที่แน่ ๆ คือความฝันเหล่านั้นมักกลายเป็นความจริงเสมอ

“ป้าจัน! วันนี้วันพระใช่ไหมคะ?” ฟ้าใสร้องถามทันทีที่เดินลงมายังครัวไม่เกาที่ยังคงกลิ่นกาแฟหอมกรุ่นและข้าวเหนียวหมุยย่าง

“ใช่สิจ๊ะ วันนี้ขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสิบสอง ทำไมเหรอลูก?” ป้าจันซึ่งเป็นป้าแท้ ๆ ของฟ้าใสถามกลับ

“หนูฝันอีกแล้วค่ะ... ฝันเห็นเด็กคนหนึ่งจะถูกรถชน”

ป้าจันชะงักเล็กน้อย แต่ก็ไม่แปลกใจนัก เพราะเคยเห็นหลายครั้งว่าความฝันของหลานสาวมีพลังบางอย่างที่เกินกว่าเด็กธรรมดา

“ถ้าอย่างนั้น วันนี้ออกไปตลาดด้วยกันนะ ไปดูว่าไชนี่รีเปล่า”

ฟ้าใสพยักหน้า ใจเต้นรัว ทั้งกลัวและตื่นเต้นในคราเดียวกัน

ตลาดเช้าวันพระคึกคักเป็นพิเศษด้วยบรรยากาศของคนที่มาใส่บาตรและจับจ่าย
ฟ้าใสเดินผ่านแผงขายดอกไม้ พวงมาลัย และอาหารพื้นบ้านด้วยหัวใจที่กระวนกระวาย
เธอกวาดตามองหาเด็กชายในฝัน แต่ก็ยังไม่พบ

กระทั่งสายตาเหลือบไปเห็นรถกระบะคันหนึ่งแล่นมาด้วยความเร็วเกินปกติ เด็กชายตัวเล็ก
คนหนึ่งวิ่งข้ามถนนโดยไม่มอง

“น้อง! หยุด!” ฟ้าใสตะโกนลั่น พร้อมพุ่งตัวไปคว้าร่างเล็กไว้ทันก่อนที่รถจะเฉียดผ่านไปไม่ถึงวา
เสียงเบรกดังแหลม หัวใจทุกคนหยุดเต้นไปชั่วขณะ

เด็กชายร้องไห้โฮ ฟ้าใสรู้สึกมือสั่น แต่เธอยึดออกมาได้ ในที่สุดก็ช่วยชีวิตเขาไว้ทัน
แต่ทันใดนั้นเอง เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นข้างหลัง

“เธอ...รู้ได้ยังไงว่าจะเกิดอะไรขึ้น?”

ฟ้าใสหันกลับไปพบกับชายหนุ่มรูปร่างสูง ผิวเข้ม ใส่เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีน้ำเงินเข้มและ
กางเกงสแล็คสีดำ ใบหน้าเขาเต็มไปด้วยความสงสัย และดวงตานั้น...

จับจ้องมาอย่างไม่อาจละสายตา

“ฉันชื่อครูไกรวิทย์ เพิ่งย้ายมาสอนที่โรงเรียนใกล้ ๆ นี้เอง เธอเป็นนักเรียนที่นี่หรือ?”

ฟ้าใสอมยิ้มบาง ๆ “เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้เรียนแล้ว” เธอเว้นจังหวะนิดหนึ่งก่อนจะพูดต่อ

“แต่เราจะได้เจอกันอีกแน่นอนค่ะ ครูไกรวิทย์”

แววตาของเธอแว่หนึ่ง... รวากับรู้บางอย่าง